

O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly, lebo zistily, že dohodu zo dňa 4. januára 1937 uzavrel žalobník s bývalým riaditeľom žalovanej strany Rudolfom B., že však návrh riaditeľa Rudolfa B. nebol v spoločnej schôdzi predstavenstva a dozorčieho výboru prijatý a v dôsledku toho tvrdená dohoda medzi sporovými stranami po práve nevznikla.

N a j v y š š í s ú d dovolaciú žiadosť žalobníka zamietol.

D ô v o d y:

Dovolací žiadosť bolo nutno zamítnuť, neboť najvyšší súd neshledal zákonného dôvodu, aby rozsudek odvolacího soudu byl změněn, účinnosti zbaven anebo rozvázáán.

K právnímu posouzení věci se dokládá, že se dohodou potvrzenou dopisem ze 4. ledna 1935 ruší dosavadní zákaz nákupu léků v lékárně žalobcově a upravuje se nákup léků nemocenskou pojišťovnou u lékárníků v M., je to tedy dohoda, kterou se upravuje způsob poskytování léčebné péče (§ 102 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. v znění přílohy k vyhlášce min. soc. péče č. 189/1934 Sb. z. a n.) a spadá každým způsobem pod smlouvy s lékárníky označené v § 67 a) cit. zák. a tak v působnost společné schůze představenstva a dozorčího výboru pojišťovny.

Čís. 16149.

Skutočnosť, že civilný geometer pri preskúmaní práce iného civilného geometra opätovne dospel k inému výsledku a oznámil ho klientovi, nezakladá sama o sebe skutkovú podstatu nekalej súťaže, a to ani vtedy, keď jeho meranie bolo vadné, neodborné a disciplinárne stíhateľné.

(Rozh. zo 17. apríla 1937, Rv III 541/36.)

Žalobník, civilný geometer, domáhal sa žalobou na žalovanom, tiež civilnom geometrovi, odškodného na tom základe, že sa žalovaný voči nemu dopustil nekalej súťaže podľa §§ 1, 2 a 10 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.

O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly, o d v o l a c í s ú d z týchto dôvodov: Žalobník v odvolacom pokračovaní svoj žalobný nárok opiera vlastne len o ten fakt, že žalovaný súc volaný stranami ku kontrolnej merbe, vo všetkých v tomto spore spomínaných prípadoch docielil odchylný výsledok merby od merby žalobníka a sám chcel tento odchylný výsledok vedome a zlomyseľne docieľiť, a to len preto, aby sa ukázalo, že žalobník zle meria, že je nespoľahlivý a dôvery občanov nehodný. Odvolací súd uznáva, že žaloba by bola opodstatnená a neminula by sa úspechom, akby sa toto tvrdenie žalobníka dokázalo. V tom samom fakte však, že žalovaný dospel pri meraní k inému výsledku, než aký vykázal žalobník, ešte niet dostatočného podkladu pre záver, že žalovaný cieľom súťaže a len aby zľahčoval prácu žalobníkovu alebo aby sebe reklamu robil, vykázal odchylný výsledok merby. K tomuto záveru odvolací súd ani na ten prípad nemá na základe vykonaného resp. stranami navrhnutého dokazovania dostatočného skutkového

podkladu, keby aj prijal za dokázané, že žalovaný — ako to žalobníkom predložené posudky Ing. P. a Ing. F. a Ing. U. dosvedčujú resp. spravdepodobňujú — skutočne zle meral a nezachoval pri tom ani predpisy, ktoré ho viažu, a to nielen voči žalobníkovi, ale vôbec v záujme poctivej práce a vážnosti inžinierskeho stavu. K takémuto záveru by odvolací súd podľa zisteného stavu, a majúc zreteľ na všetky okolnosti prípadu, ani v tom prípade nemohol dospieť, keby pripustil súdom I. stolice zamietnuté ďalšie dokazovanie, t. j. znalecké preskúmanie prác oboch sporných strán na mieste samom cieľom zistenia, ktorého práca bola správna. Lebo aj keby sa nepochybne zistilo, že žalovaný a nie žalobník konal zlú prácu, aj v tom prípade by nebolo možno z toho uzatvárať, že žalovaný vedome a zlomyseľne konal zlú prácu. Odvolací súd nemal by k takémuto úsudku už ani preto dôvodu, lebo žalovaný by zlou prácou zrejme viac sebe škodil, ako protivníkovi, keďže musí s tým počítať, že aj jeho práca je kontrolovateľná a chyba resp. nespôľahlivosť jeho práce možno tiež zistiť. Odvolací súd pominul preto toto ďalšie dokazovanie. Keď tedy podľa horejšieho stanoviska niet základu pre zistenie nekalej súťaže z dôvodu zľahčovania (§ 10 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.) a tým menej z dôvodu nekalej reklamy (§ 2 cit. zák.), zbýva ešte zaoberať sa podrobnejšie otázkou, či toto sporné počínanie žalovaného, aj keby postrádalo oného zlého úmyslu, tak ako je ono kvalifikované a kritizované v spomenutých inžinierskych posudkoch, nie je v rozpore s dobrými mravmi súťaže podľa § 1 cit. zák. Ostatné náležitosti § 1 cit. zák. by totiž byly splnené. Odvolací súd túto otázku, ktorá je právna a nie skutková otázka, a preto nemôže byť ani posudkami znalcov riešená, tiež záporne zodpovedá, a to preto, lebo prípadné porušenie predpisov resp. povrchné po prípade aj nesvedomité konanie inžinierskej práce, keď niet podmienok § 2 resp. § 10 cit. zák., mohlo by byť len predmetom disciplinárneho stíhania dotyčného inžiniera, v súdenom prípade tým viac, že túto vadnú prácu konal prevážne nie sám žalovaný, ale — ako to aj posudok Ing. U. uvádza a žalobník nezapiera, — jeho zamestnanec, a že sa nevyskytol taký dôkaz, z ktorého by bolo možno usudzovať, že žalovaný si bol vedomý svojho závadného konania. Keď však toto nemožno nepochybne zistiť, sám fakt vadnej práce, konanej proti predpisom, môže byť dôkazom po prípade pre neodbornosť práce žalovaného, môže byť tiež predmetom disciplinárnej alebo civilnoprávnej zodpovednosti, ale nemôže byť žalovanému s hľadiska požiadavku dobrých mravov súťaže vyčítané.

N a j v y š š í s ú d n e s p o z n a l z á k o n n é h o d ō v o d u, a b y b o l r o z s u d o k o d v o l a c i e h o s ú d u z m e n e n ý, z b a v e n ý ú č i n n o s t i a l e b o r o z v i a z a n ý.

Čís. 16150.

Súkromný žalobca má podľa § 1 zák. z 12. júla 1872, č. 112 r. z. nárok na náhradu útrat, vzniklých mu v trestnom pokračovaní, ak toto bolo pre premlčanie, nastalé liknavosťou súdu, skončené oslobodzujúcim rozsudkom.

(Rozh. z 19. apríla 1937, Co III 3/37.)